

OLGA
VAN DER MEER

Liefdesvlinder

FAMILIEROMAN

Olga van der Meer

Liefdesvlinders

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

‘Wauw!’ De stem van de vijfjarige Annika Achterberg klonk vol ontzag.

Haar moeder Barbara wierp een vertederde blik op haar. *Peter Pan* was al heel lang de favoriete tekenfilm van Annika en nu ze in een soort kabelbaan door de film heen vlogen, kwam voor het kleine meisje een droom uit. Helaas duurde het ritje maar kort, veel te kort in vergelijking tot de tijd die ze in de rij hadden staan wachten.

‘Ik vond er niets aan,’ beweerde Lars van acht baldadig.

‘Nietes, het was prachtig.’ Annika spreidde haar armpjes zo wijd mogelijk, om aan te geven hoe mooi het wel geweest was. ‘Ik wil nog wel een keer.’

‘Nee hè, pap, nu gaan we in die achtbaan toch!’ schreeuwde Lars meteen.

Niels Achterberg lachte. ‘Maak je niet druk, jongens. We zijn hier pas een paar uur en we hebben nog twee dagen de tijd. We gaan echt alles doen wat jullie willen.’ Hij sloeg zijn arm om Barbara’s schouders en zo slenterden ze achter hun opgewonden kinderen aan.

‘Waar zijn Brenda en Harm eigenlijk?’ informeerde Barbara, doelend op haar zus en haar vriend.

‘Die gingen iets drinken,’ wist Niels. ‘Ik geloof dat ze dit nogal kinderachtig vinden.’

‘Ja, hallo! Dit is Disneyland, dat is bedoeld voor kinderen,’ lachte Barbara. ‘Hoewel ik zelf ook bijzonder geniet en zo te zien geldt dat voor alle volwassenen die ik hier zie lopen.’

‘Ik heb het ook enorm naar mijn zin,’ gaf Niels toe. ‘Ik wist niet dat het zo leuk zou zijn.’ Hij bestudeerde de plattegrond en het programmaboekje dat hij in zijn handen had. ‘Over een kleine twintig minuten begint er een show met Donald Duck en

Micky Mouse, zullen we daarheen gaan? We zitten daar nu vlakbij.'

'Goed, maar moeten we Brenda en Harm dan niet even waarschuwen? Tenslotte zijn we hier met zijn allen, het is niet leuk als je elkaar de hele dag niet ziet.'

'Als jij in de rij gaat staan, loop ik snel naar het restaurant,' besloot Niels met een blik op de plattegrond. Als taxichauffeur had hij een goed ontwikkeld richtingsgevoel. Barbara zou waarschijnlijk vier keer verkeerd lopen en een uur lang dwalen voor ze uiteindelijk bij toeval het restaurant zou vinden.

Ze riep de kinderen bij zich en opnieuw sloten ze zich aan achter een lange rij. Dat was wel jammer, peinsde Barbara. Voor iedere attractie moesten ze steeds zo lang wachten dat de kinderen er rusteloos van werden. Het viel niet mee om ze een beetje kalm te houden als het lang duurde voor ze ergens in konden, want Lars en Annika waren behoorlijk uitgelaten nu ze eindelijk in het wereldberoemde park waren.

Nachten van tevoren hadden ze al niet kunnen slapen bij het vooruitzicht, en de lange autorit met de twee kinderen op de achterbank was een beproeving geweest. Ongeveer iedere tien minuten hadden ze gevraagd of ze er al bijna waren, tot Barbara er stapelgek van werd. Maar het was alle stress en ongemak dubbel en dwars waard, besloot ze in gedachten. Het park zag er fantastisch uit en ze genoot van iedere minuut die ze hier was.

Net op het moment dat de deuren van de hal waar de show gegeven zou worden, zich openden en het publiek naar binnen dromde, kwam Niels aanlopen met Brenda en Harm in zijn kielzog.

'Net op tijd,' zei Barbara. Ze kneep haar zus even in haar arm. 'Vind je het hier ook niet fantastisch?'

'Hm, het gaat. De drukte valt me eerlijk gezegd enorm tegen. Bij die reportage die laatst op tv was wekten ze de indruk dat je overal zo door kunt lopen,' antwoordde Brenda.

'Die reportage is vast niet gemaakt tijdens een schoolvakantie,' grinnikte Niels. 'Wat dat betreft hadden jullie beter op een ander tijdstip kunnen gaan, tenslotte hebben jullie geen kinderen.'

‘Nu jullie toch gingen leek het ons leuker om samen te gaan. Tenslotte is dit een park waar je een keer geweest moet zijn, maar ik moet zeggen dat ik leukere vakanties heb meegemaakt.’ Brenda trok een ontevreden gezicht en Barbara hield met moeite een hatelijke opmerking binnen.

Het was niet gauw goed bij Brenda. Zij en Harm leidden een echt yuppenbestaan, met allebei een glanzende carrière, allebei een dure auto, verre vakanties en een riant huis. Toch vond Brenda altijd wel een reden om ergens over te klagen.

Dankzij de drie modezaken waar Barbara eigenaresse van was, hadden zij het financieel gezien ook heel erg goed, maar Barbara hield zich niet zo bezig met materiële zaken. Als ze maar gezond waren en het goed ging met hun kinderen, dat vond ze veel belangrijker. Ze vormden met zijn vieren een hecht gezin, maar niet traditioneel. Barbara, die ooit begonnen was met het verkopen van kleding in een marktkraam, had in de loop der jaren een succesvol bedrijf opgebouwd. Inmiddels bezat ze drie goedlopende kledingwinkels en plannen voor een vierde zaak waren in de maak. In al haar winkels had ze goede, betrouwbare filiaalleidsters en verkoopsters, toch maakte ze zelf ook lange dagen. De inkoop en administratie deed ze zelf en daarnaast had ze alle touwtjes van haar winkels strak in handen. Niels werkte parttime als taxichauffeur. Hij draaide drie avond- en nachtdiensten per week en nam het leeuwendeel van de opvoeding en verzorging van Lars en Annika op zich. Voor de huishoudelijke klussen hadden ze een werkster die twee ochtenden per week kwam en koken deed Barbara het liefst zo veel mogelijk zelf, al schoot dat er dan nogal eens bij in. Het was een druk bestaan, maar ze zou het niet anders willen. Zeker nu Lars en Annika allebei hele dagen naar school gingen, liep alles gesmeerd binnen hun gezin. In de baby- en peutertijd van hun twee kinderen was het een stuk moeilijker geweest. Dat waren echte tropenjaren, vooral omdat ze toen nog volop bezig was met het opzetten van haar bedrijf. Nu plukten ze daar echter de vruchten van.

Barbara en Niels waren goed op elkaar ingespeeld en deden allebei wat hun voorhanden kwam, zonder gezeur wiens beurt het was om de vaatwasser leeg te ruimen of geklaag dat de één het

zwaarder had dan de ander. Ze maakten zich nooit druk om zulke kleinigheden, dat vonden ze zonde van de tijd.

De zaal was volgestroomd en de lichten werden gedoofd. Barbara zag dat Brenda nog even snel een spiegeltje uit haar tas haalde en haar kapsel en make-up inspecteerde voor de show begon. Ze grinnikte hardop. Typisch Brenda. Stel je voor dat Donald Duck haar zou zien terwijl haar haren in de war zaten!

Samen met de kinderen lachte en genoot ze van de capriolen die de Disneyfiguren uithaalden. Annika zat met grote, stralende ogen gebiologeerd naar het toneel te staren. Ze vond het fantastisch om de tekenfilmfiguren van de televisie in het echt te zien en was nog te klein om te beseffen dat er mensen in die pakken zaten. Voor haar kwam de wereld van Disney hier echt tot leven.

‘Hier maken ze de films die ik thuis heb,’ vertelde ze aan Harm toen ze na afloop van de show tussen de andere mensen door naar buiten schuifelden.

‘O ja?’ zei hij.

Annika knikte heftig. ‘Natuurlijk. Ze wonen hier toch!’ riep ze uit.

‘Begrijp dat dan, Harm,’ lachte Barbara.

Er kon bij haar zwager echter geen lachje af. Hij haalde zijn schouders op en wendde zich tot Brenda. Barbara maakte een grimas naar Niels, die haar met zijn ogen beduidde dat ze beter haar mond kon houden. De humorloze, zakelijke Harm werkte op haar meestal als een rode lap op een stier. Normaal gesproken zagen ze elkaar niet vaak, omdat ze het allebei te druk hadden, maar Niels vreesde dat drie dagen in elkaars gezelschap het slechtste in hen naar boven haalde. Misschien was het toch niet zo’n goed idee geweest om met zijn allen deze trip te maken. Brenda had totaal niets met kinderen, zelfs niet met haar eigen neefje en nichtje. Harm, die zestien jaar ouder was, had weliswaar twee inmiddels volwassen kinderen uit zijn eerste huwelijk, maar die had hij amper gezien toen ze klein waren. Zijn carrière had altijd vooropgestaan.

Niels keek op zijn horloge en constateerde dat het een uur voor sluitingstijd was.

‘Zullen we gaan eten?’ stelde hij voor. ‘Als het hier straks dichtgaat is er natuurlijk geen doorkomen aan in de restaurants, nu is het misschien nog redelijk rustig.’

Zijn voorstel leidde tot hevige protesten van de kinderen, maar Barbara was het meteen met hem eens. ‘En jullie gaan vroeg naar bed,’ voegde ze daar op besliste toon aan toe. ‘Anders zijn jullie morgen te moe om weer naar het park te gaan.’

Lars en Annika berustten in hun lot. Ze wisten dat het weinig nut had om tegen hun moeder in te gaan.

‘Maar gaan we dan morgen weer? Heel vroeg?’ informeerde Lars smekend.

‘Morgen én overmorgen,’ beloofde Niels terwijl hij even door het warrige haar van zijn zoon streek. ‘Kom op, nu gaan we hamburgers en patat eten!’

‘Joepie, met een milkshake!’ riep Annika uitgelaten.

Brenda trok nuffig haar neus op. ‘Hamburgers en patat? Dat is niet echt mijn idee van een avondmaaltijd.’

Ze waren inmiddels naar de uitgang van het park gelopen, waar zich een centrum bevond met allerlei winkeltjes en diverse eetgelegenheden, van eenvoudig tot zeer exclusief.

‘Zullen we naar dat restaurant gaan?’ wees Harm.

Barbara schudde haar hoofd. ‘Ik ga met twee vermoeide, drukke kinderen echt niet in een duur restaurant zitten, dan ben ik alleen maar bezig om ze op hun stoelen te houden. Dit soort gelegenheden is gericht op volwassenen, ook wat de menukeuze betreft.’

Harm trok een ontevreden gezicht. ‘Ik wil wel een behoorlijke maaltijd.’

‘Dan gaan jullie daar toch samen heen?’ loste Niels dit simpel op. ‘We zijn tenslotte niet verplicht om aan elkaar te blijven hangen. Ieder is vrij om te doen waar hij zin in heeft.’

‘Oké dan,’ stemde Brenda haastig toe. ‘Zien we jullie straks nog in het hotel?’ Ze keek vragend naar Barbara.

‘Wij zijn op onze kamer, kijk maar of jullie nog zin hebben om daarheen te komen,’ antwoordde die.

‘Er is anders straks nog een show hier in het centrum die ik wil zien. Om negen uur, geloof ik. Zullen we hier om halfnegen

afspreken?’ zei Harm.

‘Sorry, Harm, wij hebben twee kleine kinderen bij ons die naar bed moeten. Maar het is zoals Niels al zei, daar hoeven jullie geen rekening mee te houden. Doe lekker wat je wilt en geniet ervan. Als we jullie vanavond niet meer zien, dan zien we elkaar morgenochtend bij het ontbijt wel,’ zei Barbara. Ze haalde even opgelucht adem toen haar zus en zwager samen naar het restaurant van hun keuze liepen terwijl zij met zijn vieren een hamburgertent binnenstapten. ‘Leg me nog eens uit waarom het thuis een goed idee leek om samen te gaan?’

‘Vanwege het aanhalen van de familiebanden,’ grinnikte Niels.

‘Nou, ik ben bang dat dat niet gaat lukken,’ lachte Barbara met hem mee.

Na het eten stapten ze in de speciale bus die ieder kwartier heen en weer reed tussen het park en de hotels in het complex en om kwart voor zeven liet Barbara zich op het bed in hun eenvoudig ingerichte, maar gezellige hotelkamer zakken.

‘Ik ben doodop,’ gaf ze te kennen.

‘Dat is je ook aan te zien,’ zei Niels, waarop ze hem een kusje naar zijn hoofd gooide.

‘Bedankt, hè. Nou zijn we al twaalf jaar samen, ondertussen zou je toch moeten weten dat ik op zo’n moment alleen maar wil horen dat ik er ondanks mijn vermoeidheid stralend uitzie.’

‘Ik mag niet liegen van mijn moeder,’ plaagde Niels terwijl hij haar zoende. ‘Blijf lekker even liggen, dan stop ik de kinderen in bad en in bed, en daarna neem jij een lekker heet bad.’

‘Hm, dat klinkt heel aantrekkelijk,’ moest Barbara toegeven.

Terwijl ze Niels, Lars en Annika in de badkamer hoorde rommelen, soesde ze heerlijk weg. Ze waren die ochtend om vier uur opgestaan en om vijf uur gaan rijden, dus het was een lange en vermoeiende dag geweest, die ze in al haar spieren voelde. Ze was vaak moe de laatste tijd. Op zich niet zo verwonderlijk met haar drukke leven, maar misschien was het toch verstandiger om eens naar haar huisarts te gaan voor een bloedonderzoek of zo. Tenslotte had ze dat drukke leven al jaren, maar ze had altijd energie voor twee gehad. De laatste weken leek het echter wel of haar armen en benen van lood waren gemaakt, zo zwaar en moe

voelden die af en toe aan. 's Avonds viel ze als een blok in slaap om 's morgens meestal dwars door de wekker heen te slapen. Als Niels haar niet trouw zou wekken, zou ze iedere dag te laat opstaan, terwijl ze normaal gesproken om halfzeven zonder moeite haar bed uit sprong. Ze had zich nog nooit verslapen, behalve dan tijdens haar twee zwangerschappen, herinnerde Barbara zich.

Plotseling klaarwakker schoot ze overeind. Nee! Dat kon toch niet? Koortsachtig probeerde ze uit te rekenen wanneer haar laatste menstruatie was geweest, maar dat kon ze zich zo snel niet herinneren. Kwam dat doordat het zo lang geleden was of omdat ze in paniek raakte bij de gedachte die door haar hoofd schoot? Ze wist het niet.

Barbara kreunde hardop, net op het moment dat Niels met twee schone, in badlakens gewikkelde kinderen de badkamer uit kwam.

‘Wat is er?’ vroeg hij meteen gealarmeerd.

‘Ik stootte mijn teen,’ zei Barbara met een veelbetekenende blik op Lars en Annika. Niels begreep de wenk en hield zijn mond, maar later, toen hij zich ervan overtuigd had dat de kinderen vast in slaap waren, kwam hij erop terug. Hij zette de twee stoelen die de kamer rijk was voor het raam en schonk twee glazen frisdrank in, waarvan hij er één aan Barbara overhandigde.

‘Wat had je daarnet nou?’ wilde hij weten. ‘Je zag eruit alsof je ergens heel erg van geschrokken was.’

‘Dat klopt,’ gaf Barbara somber toe. ‘Is het jou niet opgefallen dat ik de laatste tijd zo moe ben? De enige keren dat ik daar last van heb gehad, was tijdens mijn zwangerschappen.’

‘Je bedoelt...?’ Niels maakte zijn zin niet af, maar Barbara knikte.

‘Ik denk dat ik weer zwanger ben, ja.’

Hij dronk in één teug zijn glas leeg, veegde daarna met de rug van zijn hand langs zijn mond. ‘Ben je niet erg voorbarig in het trekken van je conclusies?’ zei hij toen. ‘Er zijn honderden redenen te bedenken waardoor een mens moe kan zijn.’

‘Ik ben een maand over tijd.’

‘Ook dat zegt niet alles.’

‘Bij mij wel, dat weet jij net zo goed als ik. Ik ben altijd heel regelmatig. We hebben een probleem, Niels.’

‘Ach, probleem.’ Hij trok even met zijn schouders. ‘Dat vind ik een erg groot woord. Oké, we hadden besloten dat we geen kinderen meer wilden, maar ongepland is niet hetzelfde als ongewenst.’

‘Er staat een afspraak over twee weken in het ziekenhuis vanwege jouw sterilisatie,’ hielp Barbara hem fijntjes herinneren. ‘We waren er absoluut zeker van dat we dat wilden, dat ons gezin compleet was.’

‘Die sterilisatie gaat natuurlijk gewoon door, wel of niet zwanger. Maar zullen we niet eerst een test afwachten voor we hier een diepgaand gesprek over gaan voeren?’

‘Ik weet wat ik voel,’ zei Barbara echter koppig. ‘En daar ben ik niet bepaald blij mee. Ons leven is al zo druk, een baby erbij zet alles weer op zijn kop.’

‘Lieverd, maak je niet meteen zo druk. We hebben het altijd gered, dat gaat ons heus nog wel een keer lukken. Desnoods stop ik helemaal met werken om huisman en fulltime vader te worden.’

‘Meen je dat echt?’

‘Natuurlijk. Probeer het positief te bekijken. We hebben een heerlijk leven, zijn allemaal gezond en financieel gezien hebben we de mogelijkheid om keuzes te maken. Mijn inkomen hebben we niet echt hard nodig om normaal te kunnen blijven leven, dat is een zeer luxe positie. Het is even wennen, maar een kindje erbij is wat mij betreft welkom.’

‘Ik wou dat ik er ook zo over kon denken,’ zuchtte Barbara. ‘Ik moet eerlijk zeggen dat ik niet sta te springen om weer zo dik te worden, te moeten bevallen en ’s nachts mijn bed uit te moeten om een baby te voeden. Ik was net zo blij dat we dat gedeelte achter de rug hadden.’

‘Je kunt beter een kind krijgen dan een kind verliezen,’ zei Niels echter kalm. ‘Het is eventjes schrikken, ja, maar de natuur heeft het niet voor niets zo geregeld dat het negen maanden duurt voor een baby geboren wordt. We krijgen alle tijd om eraan te wennen en ons voor te bereiden. Ik kan me trouwens

van jou niet voorstellen dat je serieus een abortus zou overwegen.’

‘De gedachte is net wel even bij me opgekomen,’ bekende Barbara. ‘Maar je hebt gelijk, dat zou ik niet kunnen als het medisch niet noodzakelijk is. Wat niet wil zeggen dat ik sta te juichen van geluk nu het tot me doordringt hoe ons leven weer gaat veranderen.’

‘Dat komt vast nog wel,’ voorspelde Niels. Hij streelde even liefdevol haar wang en Barbara voelde zich warm worden toen ze in zijn ogen keek, die nu heel dicht bij de hare waren. ‘Wacht maar tot je buik gaat groeien en je het kindje voelt bewegen. Wat dat betreft ben ik weleens jaloers op je geweest, toen je Lars en Annika verwachtte. Ik zou niet graag willen bevallen, daar ben ik te laf voor, maar het lijkt me een gigantische ervaring om je eigen kind in je lichaam te voelen trappelen. Dat is iets unieks.’

‘Dat is een heel wonderlijk gevoel, ja,’ beaamde Barbara volmondig. ‘Tijdens die negen maanden ben je echt één met zo’n kindje, je deelt hetzelfde lichaam.’

‘En dat mag jij nu opnieuw meemaken, tegen al onze verwachtingen in.’

Barbara begon te lachen. ‘Zoals jij het voorstelt klinkt het heel leuk en romantisch. Nog even en dan ga ik me schuldig voelen dat ik niet onmiddellijk juichend door de kamer ben gaan springen.’

‘Mooi, dat was ook mijn bedoeling,’ zei Niels tevreden terwijl hij naar haar knipoogde.

Hij ruimde de glazen op, kleepte zich uit en dook het brede tweepersoonsbed in. Bijna onmiddellijk sloep hij in, in tegenstelling tot Barbara. Haar moeheid was op onverklaarbare wijze verdwenen en met open ogen staarde ze het donker in, piekerend over hun nabije toekomst. Een kindje erbij, net na hun drastische beslissing tot sterilisatie. Geen lichtzinnige beslissing, want ze hadden er jaren over gepraat voor ze tot de conclusie waren gekomen dat hun gezin compleet was en ze een definitief voorbehoedsmiddel wilden hebben. Zuchtend draaide ze zich om en om. Het was nu augustus, dus de baby zou ergens in de vroege

lente geboren worden. Wel een mooi seizoen voor een nieuw begin.

Aarzelend legde ze een hand op haar buik. Misschien was het wel loos alarm en was er een hele andere reden voor het uitblijven van haar menstruatie en die vermoeidheid. Ze moest maar proberen niet te veel te piekeren. Eenmaal thuis zou ze zo snel mogelijk een test doen, dan hadden ze zekerheid. Niels maakte een kreunend geluid in zijn slaap en onwillekeurig glimlachte Barbara. Wat er ook gebeurde, ze had in ieder geval de zekerheid van een echtgenoot die haar steunde. Niels was een fantastische man, die haar nooit in de steek zou laten. Samen kwamen ze er wel, daar was ze van overtuigd.

HOOFDSTUK 2

Met het gevoel of ze op eieren liep, haar benen van stopverf waren gemaakt en er bakstenen in haar hoofd opgestapeld lagen, liep Barbara de volgende ochtend de ontbijtzaal in. Ze voelde de doorwaakte nacht in al haar poriën. In een poging wat energie in haar lichaam te pompen vulde ze haar bord met een paar broodjes, wat fruitsalade en een schaalje yoghurt, aangevuld met een grote beker zwarte koffie. Ook Brenda kwam met een flink ontbijt naar hun tafel gelopen.

‘Het ontbijt hier is geweldig,’ zei ze met volle mond. ‘Dat is tot nu toe het enige wat ik ontdekt heb waar niets op aan te merken is.’

Annika bekeek haar tante peinzend vanaf de andere kant van de tafel. ‘Alles hier is leuk,’ zei het kind beslist.

‘Vind je?’ Brenda snoof. ‘Nou, meid, dat ben ik niet met je eens. Het is veel te druk, de wachtrijen zijn enorm en de attracties of te wild of te kinderachtig.’

‘Bederf haar plezier niet,’ verzocht Niels kalm.

‘Ik mag toch wel een eigen mening hebben?’ reageerde Brenda bokkig. Ze deed melk in haar koffie en dronk met kleine slokjes van het hete vocht. Haar ogen stonden ontevreden in het knapje, perfect verzorgde en opgemaakte gezicht.

‘Ik ben het met je eens, schat,’ zei Harm. ‘Het was een vergissing van ons om hierheen te gaan, dit is niets voor ons.’

‘Was dan thuisgebleven,’ bromde Lars zacht, maar duidelijk verstaanbaar.

Barbara zond hem een waarschuwende blik. Even heerste er een gespannen stilte aan hun tafel, die door Annika verbroken werd.

‘Mama vroeg al waarom ze jullie meegenomen heeft, want jullie zijn helemaal niet aardig,’ schalde haar heldere stemmetje

door de eetzaal.

Niels dook onder de tafel om iets op te rapen wat hij zogenaamd had laten vallen en Barbara voelde haar wangen rood worden. Koortsachtig probeerde ze iets te bedenken om te zeggen, maar er schoot haar niets te binnen wat het effect van Annika's woorden kon verzachten. Om hen heen klonk onderdrukt gegriinnik van andere Nederlandse gasten, die het duidelijk hadden verstaan. Barbara wist dat er nu diverse ogen op hen gericht waren en wenste dat ze door de vloer kon zakken. Harm keek Annika boos aan, maar voor hij iets kon zeggen begon Brenda te lachen.

'Het kind heeft nog gelijk ook,' reageerde ze tot ieders verbazing laconiek.

'Ik heb inderdaad zoiets gezegd, maar anders dan Annika het nu doet lijken,' zei Barbara, die haar stem weer terug had. 'Sorry, Bren.'

'Laat maar,' woof die dat weg. 'Het is ook zo, wij zijn niet het beste reisgezelschap dat je kunt hebben, want we hebben het hier absoluut niet naar onze zin. En als ik het niet naar mijn zin heb word ik vervelend,' voegde ze daar met zelfkennis aan toe.

Niet alleen dan, dacht Niels bij zichzelf, maar hij was verstandig genoeg om die woorden niet uit te spreken. De situatie was al pijnlijk genoeg. Brenda kon er dan nog wel om lachen, maar Harm was duidelijk boos en beledigd.

'Het lijkt me beter dat wij onze vakantie niet afmaken en straks naar huis teruggaan,' sprak hij afgemeten.

'Door één zo'n opmerking van een klein kind?' vroeg Niels ongelovig. 'Stel je niet zo aan.'

'Dit burgerlijke gedoe is niets voor mij. Zoals ik net al zei, het was een vergissing. Ik heb weinig zin om hier nog twee dagen te blijven.'

'Je hebt gelijk, ik ga ook liever eerder terug naar huis.' Brenda wendde zich tot Barbara. 'Je vindt het vast niet erg als wij weggaan.' Het klonk spottend, maar Barbara kon zien dat Brenda de humor er wel van inzag. Ze lachten naar elkaar en plotse-ling voelde Barbara weer de verbondenheid van vroeger met haar zus. Net als toen ze nog klein waren en er nog geen sprake

was van een verwijdering tussen hen door partners, kinderen krijgen en carrière maken. Dat gevoel zorgde ervoor dat ze Brenda even later in vertrouwen nam en haar vertelde wat haar bezighield.

Niels had zijn schoonzus en zwager al gedag gezegd en was met de kinderen, die niet langer te houden waren, vast naar het park gegaan, maar Barbara kon het niet over haar hart verkrijgen om ze zo te laten gaan. Het minste wat ze kon doen was ze uitzwaaien nu ze zo onverwachts vertrokken, vond ze. Terwijl Harm hun koffers in de auto laadde en bij de receptie doorgaf dat ze het hotel voortijdig zouden verlaten, zaten Barbara en Brenda op het terras van het hotel.

‘Ik denk dat ik weer zwanger ben,’ zei Barbara ineens.

Brenda keek met een ruk op. ‘Lieve help! Dat wilden jullie toch niet meer? Niels moet over twee weken naar het ziekenhuis voor die ingreep.’

‘Ja, de timing is nogal beroerd,’ gaf Barbara met een klein lachje toe.

‘Vervelend voor jullie. Maar je weet het nog niet zeker?’

‘We hebben nog geen test gedaan, als je dat bedoelt, maar ik voel het. Alles wijst erop.’

‘Het is nog heel pril dus,’ begreep Brenda. ‘Nou ja, gelukkig maar. Dat maakt het wat makkelijker.’

‘Makkelijker?’ echode Barbara niet-begrijpend. Ze keek haar zus vragend aan.

‘Een abortus, bedoel ik. Jemig Bar, kijk niet zo geschokt. Je bent toch niet serieus van plan om dit kind te houden? Je hebt het al druk genoeg met die twee andere koters van je, buiten je werk om.’

‘Ik ben absoluut niet van plan om een gezond kind weg te laten halen omdat dat me beter uitkomt,’ zei Barbara langzaam, hoewel ze daar zelf gisteravond nog over getwijfeld had. ‘Al is het niet gepland, de baby is welkom.’

‘Nou, jij liever dan ik,’ zei Brenda schouderophalend. ‘Sorry hoor, maar ik vind het stom van je. Het is nog niet meer dan een klompje cellen.’

‘Wat klinkt dat berekenend,’ verweet Barbara haar.

‘Nee, dat klinkt realistisch. Je wilt geen kind meer, dus is het heel simpel. Het is nog niet eens een echte abortus als je het nu laat doen, maar een overtijdbehandeling.’

‘Dat klinkt alsof je er verstand van hebt.’

‘Ik heb er al twee gehad.’

‘Nee!’ Barbara schrok duidelijk van deze bekentenis. Van het feit op zich, maar ook van de laconieke toon waarop haar zus sprak. Alsof het niets meer betekende dan het laten weghalen van een onschuldige moedervlek.

Brenda knikte. ‘Ik ben nu eenmaal geen moederkloek. Ik heb meer dan genoeg aan Harm en mijn werk, daar is mijn leven mee gevuld. Ik moet er niet aan denken om me twintig jaar op te offeren voor een kind dat verzorgd moet worden.’ Ze rilde gemaakt.

‘En Harm dan? Hij heeft daar toch ook wel iets in te vertellen?’

‘Harm is allang blij dat ik geen moederlijk type ben. Je weet dat hij twee kinderen heeft, maar dat heeft zijn vrouw doorgedreven. Voor hem had het niet hoeven.’

‘Dat is ook wel duidelijk, ja. Hij laat zich niets aan ze gelegen liggen.’ Barbara kon er niets aan doen dat haar stem sarcastisch klonk.

Met toegeknepen ogen keek Brenda haar aan. ‘Ja, meid, we hebben niet allemaal zo’n watje als Niels als echtgenoot. Die vindt het wel best om een parttimebaantje te hebben en zich voor de rest te laten onderhouden door zijn vrouw. Harm is uit ander hout gesneden, die wil iets bereiken in zijn leven.’

‘Niels vindt het belangrijker dat zijn kinderen liefde, aandacht en een goede opvoeding krijgen, dat is een kwestie van prioriteiten stellen. Als je kinderen krijgt ben je er namelijk ook verantwoordelijk voor,’ beet Barbara haar toe.

Brenda leek niet onder de indruk van deze aanval. ‘Daarom heb ik ook besloten dat ik ze niet wil krijgen,’ verklaarde ze rustig. ‘En ik voel me absoluut niet verantwoordelijk voor de manier waarop Harm met zijn kinderen omspringt. Dat was voor mijn tijd en daar heb ik niets mee te maken. Ik leid mijn leven zoals ik dat wil.’

‘Dat geldt voor mij ook.’

‘Ik dring je toch niets op? Een abortus leek me het meest logische in jouw geval. Je hebt tenslotte zelf altijd geroepen dat je geen kinderen meer wilde.’

‘Jij benadert het zo zakelijk.’

‘Ik bén zakelijk.’ Brenda stond op omdat Harm eraan kwam. ‘We gaan. Nou, meid, veel plezier nog. Sterkte ermee en ik hoor het wel als ik je ergens mee kan helpen.’ Ze omhelsde haar zus en stapte naast Harm in de wagen. Barbara zwaaide ze na tot de auto van het parkeerterrein af reed en liep toen diep in gedachten terug.

Ze kon zich niet voorstellen dat haar zus twee abortussen ondergaan had en daar zo nuchter onder bleef. Het maakte haar in ieder geval duidelijk dat zij dat niet zou kunnen. De beslissing tot een abortus zou voor haar ingrijpender zijn dan de beslissing het kindje te laten komen. Net als die nacht legde ze even haar hand op haar buik, nu glimlachte ze daarbij. Het zou niet altijd meevallen, daar was ze zich van bewust, maar waarschijnlijk zou het ook wel leuk zijn. De bevalling was iets waar ze liever nog even niet aan dacht en de nachtvoedingen die daarna zouden komen trokken haar ook niet aan, maar het was wel fijn om opnieuw zo’n kleintje tot ontwikkeling te zien komen. Dat eerste lachje, de wankele stapjes, de gebrabbelde woordjes die niemand behalve zij begreep, de onvoorwaardelijke liefde die zo’n kleintje gaf. Dat waren aspecten aan het moederschap waar ze bij Lars en Annika altijd volop van genoten had, ondanks haar eeuwige tijdgebrek. Niels en zij waren altijd zeer trotse ouders geweest, die urenlang over hun kinderen konden praten. Misschien moest ze het als een voorrecht zien dat ze dat nog een keer mochten meemaken.

En ze had hulp van haar zus. Barbara grinnikte ineens hardop, wat enkele mensen in haar omgeving vreemd deed opkijken. Brenda en helpen, dat waren twee verschillende dingen, zeker als het op het gebied van kinderen was. Tijdens Barbara’s zwangerschappen had ze vaak aangeboden om op te passen als dat nodig was, maar de keren dat Barbara haar dat daadwerkelijk gevraagd had, had ze altijd wel een excuus bij de hand gehad om

niet te komen. Haar hulp had zich nog nooit verder uitgestrekt dan het langssturen van een boodschappendienst als Barbara weleens ziek was.

Maar ze had Brenda's hulp niet nodig om haar kind op de wereld te zetten en op te voeden. Ze had Niels. Bij de gedachte aan haar echtgenoot voelde Barbara zich warm worden. In al die jaren dat ze nu samen waren, was haar liefde voor hem alleen maar gegroeid en ze wist dat dat andersom ook zo was. Ze vormden een hechte eenheid, zolang ze samen waren was alles goed.

'Zo, we zijn weer thuis.' Niels zette de koffers in de gang terwijl Lars en Annika naar hun eigen kamers gingen. Na een paar dagen weggeweest te zijn, trok het oude, vertrouwde speelgoed altijd weer als een magneet. 'Ik heb het enorm naar mijn zin gehad, maar het was wel vermoeiend.'

'Het is iets anders dan een strandvakantie, ja. Jammer dat Brenda en Harm het niet leuk vonden.'

'Dat zijn een stel verwaande yuppen, die vinden niets leuk,' verklaarde Niels. 'Eerlijk gezegd was ik Annika dankbaar voor haar openhartigheid. Zonder hen beviel het me veel beter.'

'Ik schaamde me anders kapot toen ze dat zei. Lars heeft me nooit zo in verlegenheid gebracht, maar voor Annika lijkt het wel een hobby. Het is niet de eerste keer dat ze iets roept wat ik liever niet wilde horen.'

'Het zal de laatste keer ook niet zijn. Ik ga boodschappen halen, dan hebben we die maar vast in huis, ook al koken we vanavond niet. We laten lekker iets bezorgen vandaag.'

Barbara rekte zich uit, stijf na de lange rit in de auto. Ze besloot meteen de koffers uit te gaan pakken, want als ze eenmaal zat zou ze daar de moed niet meer voor op kunnen brengen, vreesde ze. Ze was behoorlijk moe.

Het gras moest ook weer nodig gemaaid worden, zag ze toen ze klaar was met uitpakken en de lege koffers in de schuur zette. Niels en zij waren niet zulke beste tuinierders. Hun riante, vrijstaande huis bezat een grote tuin en ze vonden het heerlijk om daarin te vertoeven, maar niet om erin te werken. Op een stuk

grasveld na, waar de kinderen heerlijk konden ravotten, was de tuin betegeld en stonden er alleen grote potten met planten die weinig verzorging nodig hadden. Voor de rest was de grote tuin gevuld met een zwembadje, een zandbak en een dubbele schommel. Niels, die graag kluste en erg handig was, had behalve de schuur ook een gastenverblijf inclusief toilet en douche achter in de tuin gemaakt. In eerste instantie was het de bedoeling dat het alleen een extra schuur zou worden, maar dat was iets uit de hand gelopen. Lars, indertijd vier jaar, had opgemerkt dat het net een huisje was en zo was het idee ontstaan om de waterleiding door te trekken en er een gastenverblijf van te maken. De oude moeder van Niels kwam nogal eens logeren en diep in haar hart vond Barbara het wel prettig dat die nu haar eigen plekje had, zodat Niels en zij ook nog wat privacy hadden als ze kwam. Haar schoonmoeder was een lieve vrouw, maar ook nogal bemoeizuchtig, klagerig en zeurderig. Alles vergeleek ze met ‘haar tijd’, waarbij de zaken van tegenwoordig er meestal erg slecht vanaf kwamen. Voor de rest werd het weinig gebruikt. Na een verjaardag bleven haar eigen ouders meestal wel slapen omdat ze een eind uit de buurt woonden, maar daar bleef het over het algemeen bij. Ze hadden geen tijd om een uitgebreide vriendenkring te onderhouden. Na een dag hard werken vonden Niels en Barbara het heerlijk om samen met de kinderen thuis te zijn en even geen verplichtingen te hebben. Niels had een paar collega’s waar hij weleens mee ging biljarten of naar een voetbalwedstrijd ging, maar dat waren meer kennissen dan vrienden. Barbara had één echte vriendin, Hannelore Wilsma. Met haar was ze al bevriend sinds ze samen naar de kleuterschool gingen en die vriendschap was nooit verwaterd. Soms zagen ze elkaar maanden niet, maar dan onderhielden ze wel telefonisch contact of via de computer. De mailtjes vlogen vaak over en weer, soms slechts een paar korte zinnen, maar net zo vaak een uitgebreid verhaal.

‘Waar ben je?’ hoorde Barbara Niels roepen. Ze haastte zich naar binnen.

‘Ik stond ons leven te overdenken in de tuin,’ zei ze met een glimlach.

‘En? Beviel hetgeen je dacht nogal of viel het tegen?’

‘Lieve schat, we zijn een stel bevoorrechte mensen. Ons leven is volmaakt en ik zou niets kunnen bedenken wat ik er nog bij zou willen hebben,’ antwoordde Barbara oprecht.

‘O nee? Ook dit niet?’ Niels deed een greep in de volle boodschappentas en haalde er een langwerpige doosje uit. Het was een zwangerschapstest. ‘We kunnen hem vanavond doen, als de kinderen in bed liggen.’

Barbara knikte. ‘Goed, al is het wat mij betreft niet echt nodig, ik ben er inmiddels wel zeker van.’

‘En heb je je er al een beetje mee verzoend?’ vroeg Niels terwijl hij haar onderzoekend aankeek. De afgelopen dagen hadden ze niet veel gelegenheid gehad om erover te praten, maar hij had er des te meer aan gedacht. Diep in zijn hart was hij er dolblij mee. Zelf was hij enig kind en hij had altijd geroepen dat hij minstens vier kinderen wilde hebben. Barbara vond twee echter genoeg en na vele gesprekken over dat onderwerp had hij zich daarbij neergelegd. Samen hadden ze besloten dat hun gezin compleet was met hun zoon en hun dochter, een koningswens. Nadat die beslissing was genomen, was ook de keuze tot sterilisatie snel gemaakt en hoewel Niels daar volledig achter stond, was hij toch blij verrast door dit grapje van de natuur. Hij vond het totaal geen probleem om eventueel zijn eigen baan op te zeggen en zich voor honderd procent te richten op zijn gezin. Hij leefde voor zijn vrouw en zijn kinderen, dat was het allerbelangrijkste voor hem.

‘Ik denk...’ begon Barbara langzaam. Ze stakte even en Niels hield gespannen zijn adem in, bang voor wat ze zou gaan zeggen. ‘Ik denk dat het een teleurstelling voor me is als de test toch negatief blijkt te zijn,’ maakte ze toen haar zin met een glimlach af.

‘Ik wist wel dat je er uiteindelijk zo over zou gaan denken,’ zei Niels tevreden. ‘Dit is een onverwacht cadeautje, schat, iets om naar uit te kijken. Ik verheug me er echt op om straks weer zo’n kleintje te hebben. Als we nou de zijkamer boven opknappen voor Annika, dan kan de baby haar kamertje krijgen. Leuk, ik heb er echt zin in om de boel onder handen te nemen. Wat denk je van lichtgroen?’

‘Wat denk je van koffie? Daar ben ik inmiddels wel aan toe na

die rit en het uitpakken van de koffers.’

Ze lachten naar elkaar en Barbara ontdekte dat ze zich ontzettend gelukkig voelde. Dat wennen aan de nieuwe situatie was in ieder geval snel gebeurd, dacht ze nuchter. Maar hoe kon ze nou niet blij zijn met een baby van Niels? Een kind ontstaan uit liefde, hoe hoogdravend en lyrisch dat ook klonk. Ze hield niet van dergelijke termen, maar het was wel de simpele waarheid.

Gespannen keken ze een paar uur later naar het teststaafje, weer net zo nerveus als de eerste keer dat ze zo’n test deden, inmiddels negen jaar geleden. Op het moment dat het tweede blauwe streepje verscheen, hét bewijs dat er nieuw leven in Barbara’s lichaam groeide, keken ze elkaar diep in de ogen. Het was goed zo. De nabije toekomst zag er anders uit dan oorspronkelijk de bedoeling was geweest, maar zeer zeker niet minder gelukkig.

Barbara Achterberg belandt in een nachtmerrie als haar man Niels wordt gearresteerd en veroordeelt vanwege het plegen van een roofoverval. Ze is zwanger van hun derde kind en moet nu in haar eentje haar gezin en drie succesvolle modezaken runnen. Maar als Niels na twee jaar vervroegd vrij komt, blijken Barbara en hij ongewild ver uit elkaar gegroeid te zijn. In plaats van geliefden, lijken ze eerder vreemden voor elkaar.

Olga van der Meer schrijft moderne familieromans, meestal met een vrouw in de hoofdrol. Haar thema's zijn niet licht, maar ze weet haar romans altijd een sprankeling mee te geven. De populaire auteur is bekend van romans als *Familieperikelen* en *De puzzel voltooid*.

Z&K

ISBN 9789401906166 NUR 344

9 789401 906166 >

www.zomerenkeuning.nl